

Naziv originala:
Audrey Carlan
THE CALENDAR GIRL
JANUARY/FEBRUARY

THE CALENDAR GIRL – JANUARY/FEBRUARY by Audrey Carlan © 2015
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01857-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ODRI KARLAN

CALENDAR
GIRL

JANUAR/FEBRUAR

Prevela Tanja Marić

Beograd, 2017.

POSVETE

Januar

Džinel Blanč

Sa mnom si od samog početka...

Tvoje kritičko čitanje spaslo me je stotinu puta.

Hvala što si verovala u mene, u moje priče, i što ih voliš baš kao što ja volim tebe i sva tvoja dela.

Pozdrav, prijateljice.

Február

Džinan Gudol

Pre godinu dana mi je izašao prvi roman.

Otađ navijaš za mene, čitaš moje tekstove i spadaš među moje najveće obožavateljke.

Sad sam počastvovana što te mogu nazvati prijateljicom.

Sviđaju ti se moji likovi kao da su tvoji i održavaš moju emocionalnu vezu s njima.

Karakterišu te brojni talenti i zahvalna sam ti što ih deliš sa mnom.

Ljubav i svetlost.

Januar

DEVOJKA SA KALENDARA

PRVO POGLAVLJE

Prava ljubav ne postoji. Godinama sam mislila da postoji. Zapravo, mislila sam da sam je našla. Četiri puta, da budem precizna. Da vidimo, bili su tu:

Tejlor. Ljubav iz školskih dana. Bili smo zajedno tokom čitave srednje škole. Bio je zvezda bejzbol tima. Najbolji igrač kog je škola ikad imala. Krupan, više mišića nego mozga, a đoka veličine kikirikija. Verovatno zbog silnih steroida koje je uzimao iza mojih leđa. Ostavio me je na maturskoj večeri. Pobegao je s mojom nevinošću i predvodnicom navijačica. Čula sam da je napustio koledž i radi u nekom bezveznom gradu kao mehaničar, ima dvoje dece i ženu koja više ne navija za njega.

Zatim, bio je tu asistent profesora sa mog prvog kursa psihologije na opštinskom koledžu u Las Vegasu. Mislila sam da taj mladić hoda po vodi. Ispostavilo se da mi je izgazio srce tako što je kresnuo svaku devojku iz svake grupe kojoj je predavao. Što se njega tiče, zanimalo su ga samo sise i dupeta, i vodio je računa da ih uvek ima na pretek. To je u redu. Na kraju su dve devojke ostale trudne u isto vreme, pa su ga šutnuli sa koledža zbog neprimerenog ponašanja. Sa devetnaest su ga već dve maloletne

mame ganjale zbog alimentacije. Bilo je nečeg krajnje poetičnog u tome. Hvala bogu što sam uvek zahtevala da ga zapakuje pre nego što ga gurne u mene.

U dvadesetoj sam napravila predah. Čitavu godinu sam konobarisala u *MGM Grandu* u Las Vegasu. Tamo sam i upoznala svoj srećni broj tri – Benija. Samo što nisam imala sreće. Ni ja, a ni on. Bio je brojač karata. U ono vreme je govorio da radi u prodaji, upravlja kazinom, i obožava da igra poker. Veza nam je bila burna, ali uopšte nije bila romantična. Mislim da sam većinu vremena bila pijana i ispod njega, ali avaj – verovala sam da me voli. Sve vreme mi je to govorio. Dva meseca smo pili, plivali u hotelskom bazenu i tucali se po celu noć u nekoj od soba koju bih uspela da izicam od prijatelja iz održavanja. Služila sam njemu i njegovim prijateljima besplatna pića za šankom, a on mi je gotovo svake noći davao ključ od sobe. I dobro je išlo. Dok nije prestalo. Benija su uhvatili u brojanju karata i nestao je. Prve godine njegovog nestanka, bila sam van sebe. A onda sam saznala da su ga pretukli gotovo nasmrtno. Proveo je neko vreme u bolnici i pobe-gao iz grada ostavivši me bez reči.

Za poslednju grešku se može reći da je bila kap koja je prelila čašu. I upravo iz tog razloga sam sigurna da su ljubav izmislili ljudi koji prave razglednice i čestitke, i oni što pišu ljubavne romane i komedije. Ime mu je bilo Blejn, ali mogao se zvati i Lucifer. Bio je slatkorečivi poslovni čovek. Taj izraz koristim u veoma širokom smislu. Zapravo je bio zelenaš. Isti zelenaš koji je pozajmio mom tati više novca nego što je ovaj ikad mogao da vrati. Prvo je napao mene, a onda i njega. U ono vreme sam mislila da nam je ljubav kao iz bajke. Obećao mi je svet, a priredio mi pakao na zemlji.

„Zato mislim da treba da prihvatiš taj posao koji ti nudi tetka i završiš s tim.“ Moja najbolja drugarica Džinel glasno je žvakala žvaku u slušalicu. Odmakla sam telefon od uva. „To je zaista jedini način, Mija. Kako ćeš inače iščupati tatu iz tih okova sa Blejnom i njegovim siledžijama?“

Ispijala sam hladnu vodu dok je kalifornijsko sunce razbijalo kapi u svetle tačkice po valovitoj boci. „Ne znam šta da radim, Džin. Nemam toliko novca. Nemam uopšte novca.“ Uzdahnula sam, i zazvučalo je glasno i preterano dramatično čak i meni samoj.

„Vidi, oduvek si bila zaljubljena u ljubav...“

„Nisam više!“ Podsetila sam dugogodišnju najbolju drugaricu.

Kroz telefon sam čula zvuke Vegasa. Ljudi misle da je pustinja tiho mesto. Ne i na Stripu u Las Vegasu. Poker aparati zveckaju i zvona zvone jednoličnim brujanjem gde god da je čovek. Tome se zaista ne može pobeći. „Znam, znam.“ Pomerala je telefon, od čega mi je pucketalo u uvu. „Ali voliš seks, zar ne?“

„Nisam Barbi, Džin. Nije mi teško da se preračunam. Molim te, nemoj mi postavljati glupa pitanja. Umirem ovde.“ Odnosno, ako ne smislim kako da dođem do milion dolara, umreće mi otac.

Džinel je zajejala i naduvala balon. „Mislim, ako prihvatiš posao pratilje, samo treba da izgledaš lepo i mnogo se tucaš, je li tako? Nisi se kresnula mesecima. Možda će ti i prijati, ha?“

Džinel je umela i posao visokoplaćene prostitutke da predstavi kao posao iz snova. „Nije ovo *Zgodna žena*, a ja nisam Džulija Roberts.“

Otišla sam do svog motora, marke suzuki GSXR 600, kog sam jednostavno zvala *Suzi*. On je bio jedino vredno što sam posedovala. Prebacila sam nogu preko sedišta, namestila telefon i prebacila ga na spikerfon. Razdelila sam tešku, dugu crnu kosu na tri

delu i vešto je uplela u debelu pletenicu. „Vidi, znam da mi misliš dobro i, iskreno, ne znam šta ću uraditi. Nisam kurva. Barem ne želim da budem kurva.“ Od same pomisli na to, bujica straha mi je preplavila grudi. „Ali moram nešto da smislim. Zaradim neku ozbiljnu lovu, i to brzo.“

„Da, razumem. Javi mi kako je prošao sastanak sa *Izvršnom pratnjom*. Pozovi me večeras ako možeš. Sranje, zakasnicu na probu, a još moram i da se obučem.“ Glas joj je postao zabrinut i zamislila sam kako trči kroz kazino i juri na posao, sa mobilnim zalepljenim za uvo, uopšte ne mareći ko je gleda ili misli da je luda. Zato je i bila tako posebna. Govorila je uvek onako kako jeste... uvek. Baš kao i ja.

Džinel je učestvovala u burlesknoj predstavi *Ljupke lutke* u Vegasu. Kao što i ime predstave kaže, najbolja prijateljica mi je bila niska i ljupka, i odlično je znala kako se najbolje mrda guzom. Muškarci iz celog sveta dolazili su da gledaju taj razuzdani šou na Stripu. Ipak, nije zarađivala dovoljno da izvuče mog oca i mene, mada – nisam to nikad ni tražila.

„Dobro, volim te, kučko“, rekla sam umiljato i ugurala pletenicu u okovratnik kožne jakne tako da mi je pala između lopatica.

„Ja tebe još više, fufo.“

Okrenula sam ključ u motoru, upalila *Suzi*, i navukla kacigu. Ugurala sam telefon u unutrašnji džep jakne, pritisnula pedalu za gas i pojurila ka budućnosti koju nisam želela, ali nisam mogla ni da izbegnem.

„Mija! Lepa moja devojčice“, rekla mi je tetka kad je obavila mršave koščate ruke oko mene, stežući me na grudi. Bila je snažna za tako mršavu ženu. Crna kosa joj je bila pokupljena u elegantnu

francusku punđu. Na sebi je imala belu bluzu meku kao svila, verovatno zato što i jeste bila svilena. Upasala ju je u tesnu crnu kožnu suknju i uparila s vrtoglavo visokim potpeticama sa crvenim đonom o kom sam mnogo čitala dok sam nasumično prelistavala poslednje izdanje *Voga*. Izgledala je prelepo. I više od toga, izgledala je *skupo*.

„Tetka Mili, tako mi je drago što te vidim“, počela sam, kad me učutkaše dva prsta sa dugačkim kao krv crvenim noktima.

Zacoktala je jezikom. „A-a, ovde ćeš me zvati gospođa Milan.“ Zakolutala sam očima da izgleda dramatičnije. Zaškiljila je u mene. „Pre svega, lutko, nemoj kolutati očima. To je nepristojno i ne priliči damama.“ Stegla je usne u tanku liniju. „Drugo...“ Kružila je oko mene procenjujući me kao umetničko delo, kip. Kao nešto hladno i neprobajno. Možda i jesam bila takva. U ruci je držala crnu čipkanu lepezu, koju je otvorila i zatvorila, a zatim kucnula njom preko otvorenog dlana dok me je proučavala. „... nemoj me nikad zvati Mili. Te žene odavno nema, umrla je kad mi je prvi muškarac kom sam verovala spržio srce i njime nahranio pse.“ Gnusna slika, ali tetka Mili je uvek bila iskrena.

„Bradu gore.“ Udarila me je ispod brade, smesta me terajući da je podignem. Zatim mi je uradila isto i sa nagom kožom u dnu leđa gde mi tesna majica nije sasvim dopirala do obojenih farmERICA, koje sam obožavala. Smesta sam ispravila kičmu i izbacila grudi. Crvene usne joj se razvukoše u osmeh i ukazaše se savršeno izbeljeni ravni zubi. Bili su najlepši koje je novac mogao da kupi i redovan trošak bogatih devojaka ovde u Los Anđelesu. Ne može se čovek okrenuti, a da ne naleti na nekoga ko odlazi kod zubara češće nego što je zdravstveno neophodno, ali tek nešto malo ređe nego kod dermatologa na redovne injekcije botoksa. Tetka Mili je očigledno bila redovna mušterija takvih mesta za

ulepšavanje. Ipak, pošto je bila na pragu pedesetih, definitivno je dobro izgledala.

„Pa, nema sumnje, prekrasna si. A bićeš još lepša kad te obučemo u nešto pristojno i načinimo probne snimke.“ Lice joj se iskrivilo kad je osmotrila moje motociklističke krpice.

Odmakla sam se i naletela na kožnu fotelju. „Nisam pristala ni na šta.“

Mili je skupila oči. „Zar nisi rekla da ti treba mnogo novca, i to brzo? Nešto u vezi sa tim da mi je šljam od zeta u bolnici? U nevolji?“ Polako je sela, prekrstila noge, i pažljivo spustila obe ruke na bele kožne rukohvate fotelje. Tetka Mili nikad nije volela mog oca, jer se trudio koliko je mogao kao samohrani roditelj, naročito kad je njena sestra, moja majka, napustila svoje dve ćerke. Tad mi je bilo deset godina. Medison je imala pet i, do danas, ne seća se apsolutno ničeg u vezi s našom majkom.

Ugrizla sam se za usnu i pogledala u njene svetlozelene oči. Mnogo smo ličile. I pored svih sitnih zahvata koje je imala, kao da sam gledala u svoj odraz za dvadeset pet godina. Oči su joj bile iste svetlozelene boje, skoro žute, za kojima su ljudi ludovali gotovo čitavog mog života. Zeleni ametist, govorili bi. Kao da gledate redak zeleni dijamant. Kosa nam je bila potpuno iste crne nijanse, tako crne da biste se, kad bi svetlo palo na nju, mogli zakleti da je poput mastila.

Naslonila sam ramena na neudobnu fotelju i udahнула. „Da, tata se ovog puta gadno uvalio s Blejnom.“ Mili je zažmurila i zavrtela glavom. Ugrizla sam se za usnu, setivši se oca, bledog i mršavog, sa modricama koje su mu prekrivale svaki centimetar tela dok je beživotno ležao u bolnici. „Trenutno je u komi. Priлично gadno su ga prebili pre četiri sedmice. Još se nije probudio. Lekari misle da je možda pretrpeo povrede mozga, ali to nećemo

znati još neko vreme. Mnogo kostiju mu je polomljeno. Čitavo telo mu je još u gipsu“, završila sam.

„Gospode bože. Divljaci“, prošaputala je i podigla ruku da zatakne pramen kose iza uva, ćutke se pribravši. To sam već viđala. Mili je bila vrhunaska manipulatorka i umela je da obuzdava osećanja bolje od ikoga koga sam poznavala. Žudela sam za tim darom. Bio mi je potreban.

„Da. I prošle nedelje, dok sam bdela kraj tatine postelje, došao mi je jedan Blejnov siledžija. Rekao je da je to kraj za tatu. Ako ne dobiju novac sa kamatom, ubiće ga. Zatim će proganjati mene i Medi zbog novca. Nazvali su to *dug preživelih*. Šta god to bilo. Kako god, moram naći milion dolara, i to brzo.“

Tetka Mili je stegla usne i kuckala je noktom o nokat, iznova i iznova. To neprekidno kuckanje me je gotovo izbacilo iz takta. Kako može biti tako smirena, tako ravnodušna? Tatin život, život moje mlađe sestre i moj visili su o koncu. Nije je bilo briga za tatu, ali uvek je bila slaba na sestru i mene.

Uputila mi je žustar pogled, očiju živih i sjajnih od nepoznatog uzbuđenja. „Može da se reši, za godinu dana. Misliš da će ti dati godinu dana ako budeš uplaćivala rate?“ Skupila je obrve kad mi je posvetila punu pažnju.

Dlake na rukama su mi se naježile i zbacila sam ramena unazad, u znak odbrane. Odmahnula sam glavom. „Ne znam. Sigurna sam da Blejn želi svoj novac, i pošto smo bili u vezi pre nekog vremena, verovatno bih mogla da ga molim. To bolesno, sadističko govno uvek je volelo da ga molim na kolenima.“

„Sačuvaj svoje seksualne vratolomije za sebe, lutko“, nestašno se osmehnula. „Izgleda da ćemo smesta morati da te ubacimo u posao. Samo veliki dolarski računi. Moramo sve da pokrenemo. Bićeš mi potrebna ovde ujutru za snimanje. Trajaće ceo dan. Napravićemo

fotografije, snimiti neke video-snimke, itd. Moji momci će ih postaviti na siguran sajt već narednog dana.“

Sve se dešavalo tako brzo. Reči *može da se reši* odzvanjale su mi u ušima kao zvono spasa, kao splav na otvorenom moru okružen ajkulama, ali i dalje u plovnom stanju.

„Ali moram li da spavam s njima? Mislim, znam da postoje različite vrste pratnje.“ Zažmurila sam čekajući, dok nisam osetila kako me je nešto toplo uhvatilo za ruku. Spustila je ruke na moje.

„Lutko, ne moraš ništa što ne želiš. Ali ako želiš toliki novac, treba i o tome da razmisliš. Moji klijenti i ja imamo nepisani dogovor, ako hoćeš. Moje devojke spavaju s njima, a oni dodaju dvadeset posto na tarifu. Tih dvadeset procenata se ostavlja u gotovini, u koverti u devojačkoj sobi. To ne stiže do mene niti do moje službe, pošto je prostitucija u Kaliforniji nezakonita.“ Mili je dodirnula bradu kažiprstom. „Ali moje devojke treba da dobiju i više za sebe, zar ne?“ Namignula je. Žalosno sam klimnula glavom, ne znajući šta da mislim, ali svejedno prihvatajući.

„Nalaziću ti posao iz meseca u mesec. Samo tako ćeš uspeti da zaradiš šestocifrenu svotu svakog meseca.“ Svetlozelene oči su joj sijale. Toliko da sam gotovo verovala kako bi ovo moglo biti lako samo ako budem bila otvorenih shvatanja. „Odletećeš tamo gde se nalazi muškarac i bićeš šta god treba tog meseca. Međutim, ja ne prodajem seks. Ako spavaš s njima, to je zato što to želiš, mada – kad budeš videla muškarce koji su mi na listi čekanja, razmislićeš dvaput o tome hoćeš li odbiti, da ne spominjem dodatne isplate.“ Nasmejala se, a zatim ustala. Zaobišla je stakleni radni sto, sela, i ćutke se okrenula računaru, završivši sa mnom. Kao da sam bila prikovana za kožnu fotelju, nisam mogla da se pomerim. Misli o tome kako ću, dođavola, sve to izvesti, kovitlale su mi se

kao zlobni lešinari po glavi, napadajući i nagrizajući mi moralne principe jedan po jedan, kao da su živi plen, spreman za lov.

„Uradiću to“, čula sam sebe kako šapućem.

„Naravno da hoćeš.“ Pogledala je u mene preko kompjutera. Usne su joj se izvile u iskrivljeni osmeh. „Nemaš drugu mogućnost ako želiš da spaseš oca.“

Narednog dana je sve vrvelo od aktivnosti. Osećala sam se kao Sandra Bulok u filmu *Mis tajni agent*. Gurkali su me, ribali, cimali i depilirali do poslednjeg centimetra. Osećala sam se kao ljudsko jastučice za igle i na kraju sam gotovo izludela stilistu kog je Mili unajmila da me *sredi*. Njene reči, ne moje. Nisam mogla poreći da je dokaz bio pred nama. Kad sam se pogledala u ogledalo, jedva sam prepoznala ženu koja je zurila u mene. Duga crna kosa mi je bila sjajnija nego ikad i padala mi je u savršenim talasima niz leđa i preko ramena. Svako mesto na kojem mi je svetlost dodirivala kožu presijavalo se. Preplanuli ten, na kom sam radila nedeljama na kalifornijskom suncu, sad se zlatio kao fini med, naglašavajući sve moje najbolje crte. Haljina koju su mi obukli bila je boje lavande, udobna i lagana. Savršeno je prianjala na svaku oblinu i naglašenu ivicu da postigne željeni utisak. Seksi i uglašeno. Izgledala sam kao mračni anđeo kad me je fotograf postavio na hladnu, belu mermernu klupu. Pomerao me je na sve strane, i ubrzo sam savladala ljupko pućenje i prazno zurenje u daljinu, lišeno emocija. Sad sam takva morala da postanem. Neosetljiva.

Čim smo završili i ja se presvukla u svoju redovnu odeću, koja se uvek sastojala od farmerica i tesne majice, otišla sam do Mili, ili kancelarije *gospođe Milan*.

„Lutko, ovi snimci su veličanstveni! Uvek sam znala da bi bila savršen model.“ Kuckala je po računaru kad sam zaobišla sto i bacila pogled na ono što je gledala. Sav vazduh mi je izleteo iz pluća kad sam ugledala svoju sliku.

„Neverovatno.“ Na tren sam ostala bez reči. „Ne mogu da verujem da sam to ja.“ Vrtela sam glavom dok se jedna po jedna slika postavljala na stranici *Izvršne pratnje*. Da nisam sasvim pozvano znala da sam to ja, ne bih nikad poverovala.

Tetka je polako razvukla usne u osmeh. „Veoma si lepa.“ Pogledala me je pravo u oči. „Toliko ličiš na...“

„Kako god.“ Odmahnula sam glavom i naslonila se kukom na njen stakleni sto, ne želeći da čujem kako po njenom mišljenju ličim na majku. „Šta sad?“ Pitala sam, skrštajući ruke na grudima, osećajući čudnu želju da se zaštitim od svega što bi sledeće moglo da se desi.

Zavalila se u crnoj kožnoj fotelji, dok su joj se oči caklile. „Hoćeš da vidiš svoj prvi zadatak?“

Lagani osećaj strave uspuzao mi se uz kičmu, ali ukočila sam ramena i pogledala je ravnodušno. „Samo napred.“

Mili se zakikotala, zatim nekoliko puta pritisnula na internet pretraživač, i pojavila se slika najzgodnijeg muškarca kog sam u životu videla. Bio je zapanjujuće lepote, bez ijedne mane. Čak i na toj poslovnoj fotografiji, njegova pepeljastoplava kosa, zelene oči i isklesana vilica bili su neverovatni. Kosa mu je bila dugačka, stepenasta, i imala je onaj razbarušeni, a ipak savršeno stilizovani izgled za kojim se trenutno ludi. Nešto tu nije štimalo. Nije mogao imati više od trideset. Osim toga, nije bio tip frajera kome bi trebala unajmljena pratnja. Izgledao je kao muškarac na kog su žene padale i za kojim su žudele do ludila.

„Ne shvatam. Zašto bi njemu“, pokazala sam na tog nasmešenog zgodnog muškarca na slici, „bila potrebna pratnja?“

Tetka se naslonila, sklopila ruke u krilu i nasmešila se. „Izabrao je tebe.“

Znam da sam morala delovati zbunjeno jer je žurno nastavila: „Lično sam poslala prvih nekoliko probnih fotografija njemu i njegovoj majci. Mnogo radim s njegovom majkom. U svakom slučaju, pristao je da vas spojimo. Poslaće auto po tebe sutra ujutru. U blizini je, ali ipak ćeš morati da ostaneš kod njega naredna dvadeset četiri dana.“

Kao da me je u glavu udarila neka zamišljena bejzbol palica, tako sam brzo odgovorila: „Dvadeset četiri dana! Jesi li ti luda? Kako ću, dođavola, prihvatati poslove ili ići na audicije?“ Glumačka karijera mi i nije naročito išla, ali imala sam jeftinog agenta koji mi je povremeno obezbeđivao neke posliće. A bio je tu i restoran u kom sam radila uveče.

Pogledala me je kao da mi je izrasla još jedna glava. Stegla je usne u tanku liniju i ružno nabrala nos. „Mija, napustićeš sve poslove najmanje na godinu dana. Sad si plaćena radnica *Izvršne pratnje*. Zadaci će ti trajati od jednog do dvadeset četiri dana, u zavisnosti od potrebe klijenta. Pošto *tebi* treba da zaradiš gomilu novca za kratko vreme, moraćeš da prihvataš veće poslove. Posle dvadeset četiri dana, ostaće ti preostali dani u mesecu da ih provedeš kod kuće, opustiš se, oporaviš i priuštiš sebi potrebne tretmane lepote. Na kraju svakog kalendarskog meseca dobićeš novi zadatak.“

„Ne mogu da verujem!“ Ushodala sam se po kancelariji, odjednom se osećajući kao životinja u kavezu koja želi da se oslobodi. Upravo mi je sinulo da mi je život kakvim sam do tada živela završen. Više neću izlaziti na obične sastanke s momcima – nije da sam ih imala u poslednje vreme. Neće više biti audicija, moja

glumačka karijera u povelju postaće samo daleka uspomena, i neću imati mnogo vremena da se viđam sa tatom, Medi, ili Džinel.

„Veruj mi, devojčice. Ovo nije šala. Postupci tvog oca i tvog bivšeg dečka doveli su do ovoga. Imaš sreće što sam te uopšte primila. Ne budi nezahvalna. Sad sedi i zaveži!“ Glas joj je bio potpuno lišen uobičajene topline i pretvorio se u hladan, zvaničan ton odlučne poslovne žene.

„Oprosti.“ Pokušavala je da mi pomogne, ali sve je bilo tako... iznenada. Neverovatno. Sela sam na fotelju ispred radnog stola i spustila glavu u šake. Uzalud sam je vrtela, to nije promenilo ishod. Sad sam bila devojka za iznajmljivanje. Svakog meseca biću dodeljena drugom muškarcu, a ako spavam s njima, zaradiću dvadeset posto više u gotovini.

Odmahnula sam glavom i nasmejala se. Kao da sam potpuno odlepila. Zabacila sam glavu na hladnu kožu i pogledala u belu tavanicu. Trenutak kasnije, smirila me je jeziva odlučnost. Morala sam to da uradim. Pustiću seksi frajera da me vodi na dosadne poslovne večere i kuda god mu još padne na pamet. Nisam morala da spavam s njima i, što je još važnije, nije dolazilo u obzir da se zaljubim. S novim muškarcem svakog meseca neću imati vremena da izgubim glavu kao u prošlosti. Ko kaže da se moram odreći glumačke karijere? Ima li boljeg načina da usavršim glumačke veštine nego da budem to što ti muškarci od mene žele? A onda, kad istekne mesec, biću neko drugi, a tata će mi biti bezbedan. Ako nagovorim Blejna da prihvati mesečne rate, ovo bi moglo da uspe.

Ustala sam uz dubok uzdah i pružila tetki ruku. Osmeh joj je bio zloban, ali ipak zavodljiv. Bila je veoma dobra u svom poslu. „U redu, *gospođo Milan*“, naglasila sam njeno lažno ime tako da shvati moju posvećenost. „Izgleda da sam tvoja nova devojka sa kalendara.“